

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22
A B C D E F G H I J K L
IT8.7/2-1993
MONR2009:04-01
Version 2
reference file available at http://www.xrite.com/support/ezcolor
MONACO SYSTEMS

cm 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

INCH 0 1 2 3 4

N. Wiwel og Eusebius Licht

Tommelise

1892

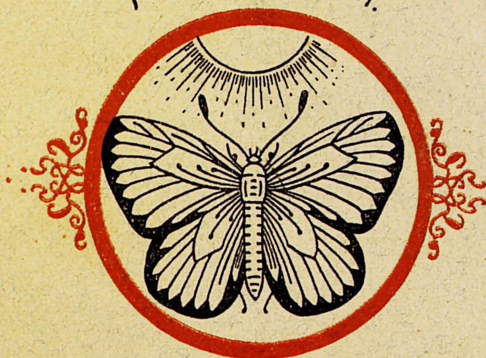

Tommelise

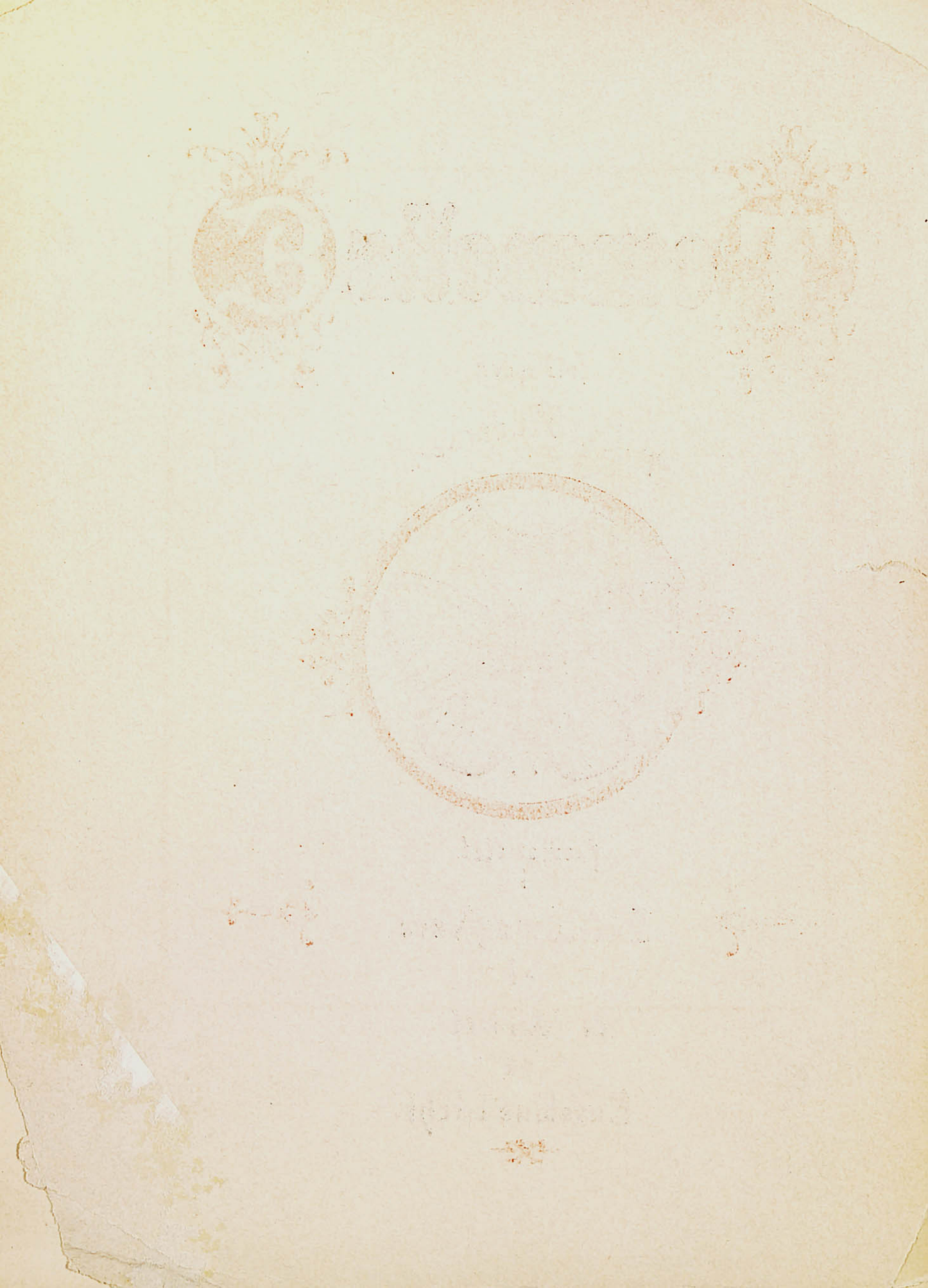
frit efter

H. Chr. Andersen.

fremstillet
i
Billeder og Vers
af
N. Wiwel
og
Eusebius Licht.

AXEL ANDERSEN,
NØRREBROGADE 18, A.

Tommelise.

Tommelise

frit efter

H: Chr: Andersen.

fremstillet
i

Billeder og Vers
af
N: Wiwel
og
Eusebius Licht.

Højvelbaarne

Hr. Kammerherre E. Vind,

kgl. dansk Gesandt i Berlin

tilegnes disse Blade

med højagtelsesfuld Hengivenhed

og

Taknemmelighed

allerærbødigst

N. Wiwel.

Kbhvn., December 1892.

Forord.

Naar Bedstemo'er blunder i Lænestolen,
Saa kommer den lille stumpede Fyr,
Og trækker den Gamle forsigtig i Kjolen:
„Aa Bedstemo'er! faar jeg et Eventyr?"
Da vaagner hun op af sit Mørkningsblund,
Og kysser kærlig den Lilles Mund, —
Saa tyer hun, til Fryd for sin Kæleklat,
Til H. C. Andersens Eventyrskat.

Og saa begynder hun sin Fortælling
Om „Storkene" eller „De røde Sko",
Om „Fyrtøjet" eller „Den grimme Ælling," —
Ja mange flere hun har mintro.
Den Lille lytter med Smil paa Kind,
Og griber stundom i Traaden ind:
„Hør Bedste! sig mig, kom Karen til Gud? —
„Fortæl mig, hvordan Tommelise saa ud?"

Saa kniber det med den rette Forklaring,
Det gælder at slippe forsigtig derfra;
Sit Eventyr Bedstemo'er har i Forvaring,
Men Illustrationerne mangle endda:
Hun ønsker hun havde en Tegning, hvorpaa
Man tydelig alle „Personerne" saa, —
Saa kunde hun klare til Punkt og til Prik',
Hvorledes det hele grangiveligt gik. —

Se derfor har Tegneren prøvet at vise,
Hvorledes et Eventyr staar for hans Blik, —
Exempelvis valgte han da „Tommelise",
Og satte paa alle „Personerne" Skik:
Saa nu kan vi se, baade Store og Smaa,
Om ogsaa vi selv har tænkt os dem saa — — —;
Men „Bedste"? — hun synes vist Bogen er rar
For nu bli'er hun aldrig forlegen for Svar.

Eventyrets Versificator.

Der boede en Hex i den mørke Skov,
Til hende kom der en Kvinde:
„Du gamle Hex, vil Du give mig Lov
„at hvile mig lidt herinde?

„Og sig mig saa Du, som er saa erfarn,
„Og kender de skjulteste Veje,
„Hvordan skal jeg faa mig et lille Barn,
„Som kærligt og ømt jeg kan pleje?

„Et lille bitte, — omtrent som saa, —
„O, lyt dog til mine Bønner!
„Sig mig hvordan jeg et saadant skal faa,
„Og kosteligt jeg Dig belønner."

Heren mimred' med tandløse Mund:
„Den Sag skal vi sagtens klare!
„Jeg gi'er Dig et Korn; det behøver Du kun
„I en Potte med Jord at forvare.

„Se her er Kornet; en sjælden Art,
„Der ikke spirer hver Sommer;
„Skynd Dig nu hjem, og læg det snart,
„Og glæd Dig til hvad der kommer." —

Fruen takked' for Gave og Raad,
Sin Glæde hun ej kunde skjule.
Men Heren lo; for hun havde jo faaet
En Tolvskilling for den Smule. —

F.H.fot.

Kornet blev lagt; og af Muldet skød
En Knop med spraglede Blade;
Foroven gul, og forneden rød,
Med Guldstænk paa hver en Flade.

Den ligned en Tulipan; — Du véd
Af dem, der er gyldenprikked',
Men lagde man Øret til den ned,
Hørte man noget, der dikked'.

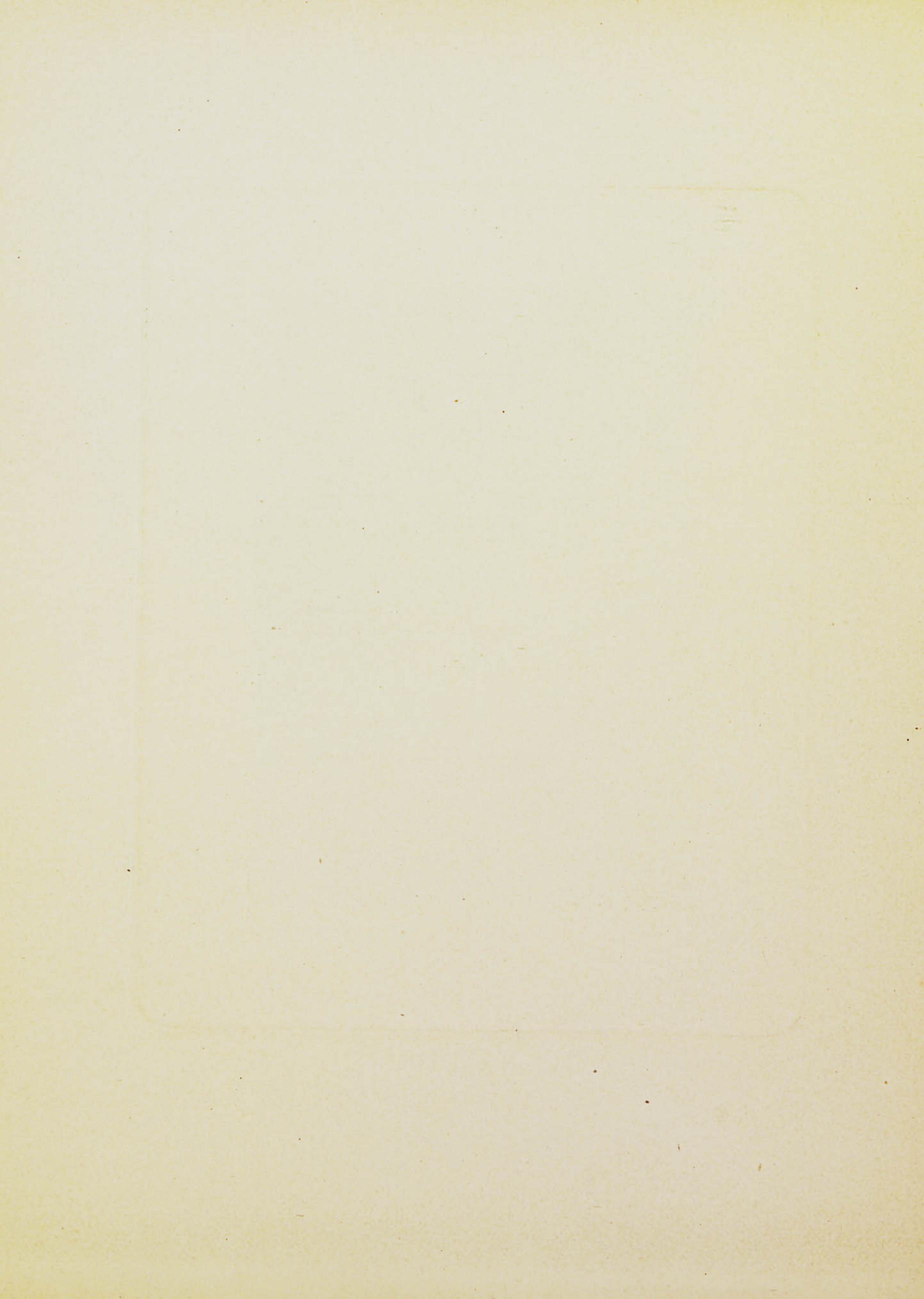
Og Fruen kyssede Blomsten glad,
Da lød der et Knald uden Lige;
Blomsten sig aabned: derinde sad
Den dejligste lille Pige.

Paa Griffelens Stol med det brede Ar,
Hun vugged' med Blomstens Stængel;
Ikkun en Tomme lang hun var,
Og smuk som en Himmerigs Engel.

Skabt som et Menneske var hun i alt,
Med straalende sorte Øjne;
De guldgyldne Lokker fra Hovedet faldt
Over Ryggen ned lidt forfløjne.

Synge hun kunde; hun sad just og sang,
Da Blomsten sprang ud, en Vise;
Nydelig fint og melodisk det klang, —
Og saa kaldtes hun Tommelise.

F.H.fot.

En Valnøddeskal til Vugge hun fik,
Polstret med Valmuer røde,
Til Hvile hun under et Rosenblad gik
Og blunded' paa Tæpper saa bløde.

Bordpladen var hendes Tumleplads,
Der leged' hun lystigt, den Lille,
Og siden lod Fruen en Skaal af Glas
Med Blomster paa Bordet stille.

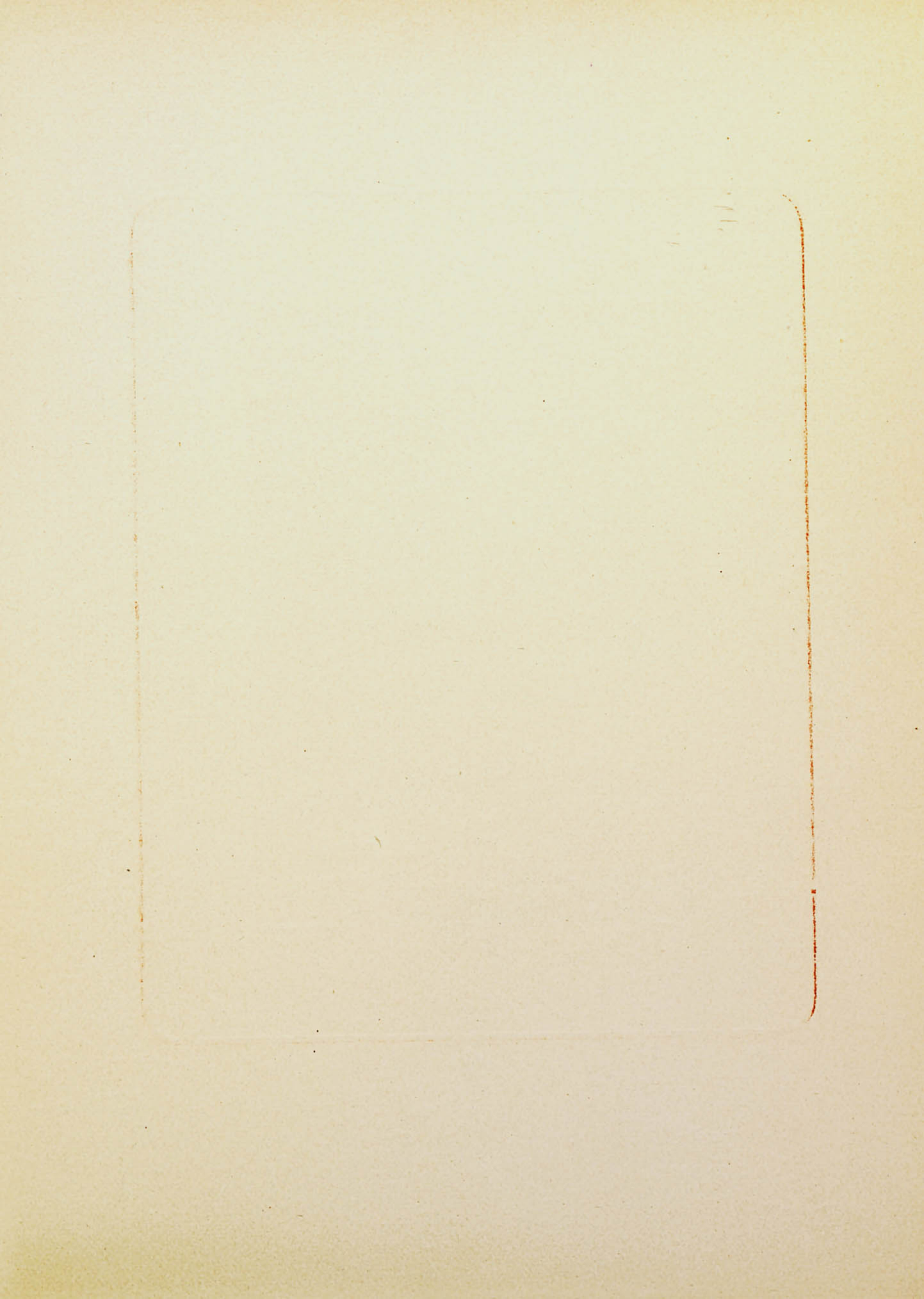
Blomsterne stod i det klare Vand,
Ordned' i Krans langs Randen, —
Saa sejled' den Smaa fra den ene Strand
Over Søen, bort til den anden.

Et Tulipanblad som Baad blev brugt,
To Hestehaar var hendes Aarer,
Og rundt i Skaalen hun roede smukt,
Og kendte ej Sorg eller Taarer.

Ofte sang hun med Stemme blød,
Sang saa det klang gennem Stuen;
Som fineste Harpetoner det lød,
Og henrykt lyttede Fruen.

Henrykt lyttede en og hver,
Som hørte de dejlige Toner,
Alle fik Tommelise kær,
Og gav hende Kys og Makroner. —

F.H.fet.

Men udenfor Huset, bag Plænen grøn,
Løb Aaens mudrede Vande;
Der boede Skruptussen med sin Søn, —
To Uglebilleder sande.

Grimme og fæle de begge var,
I Mudder og Dynd de humped',
Slimede Kirtler paa Ryggen de bar,
Og Kroppen var tyk og stumpet.

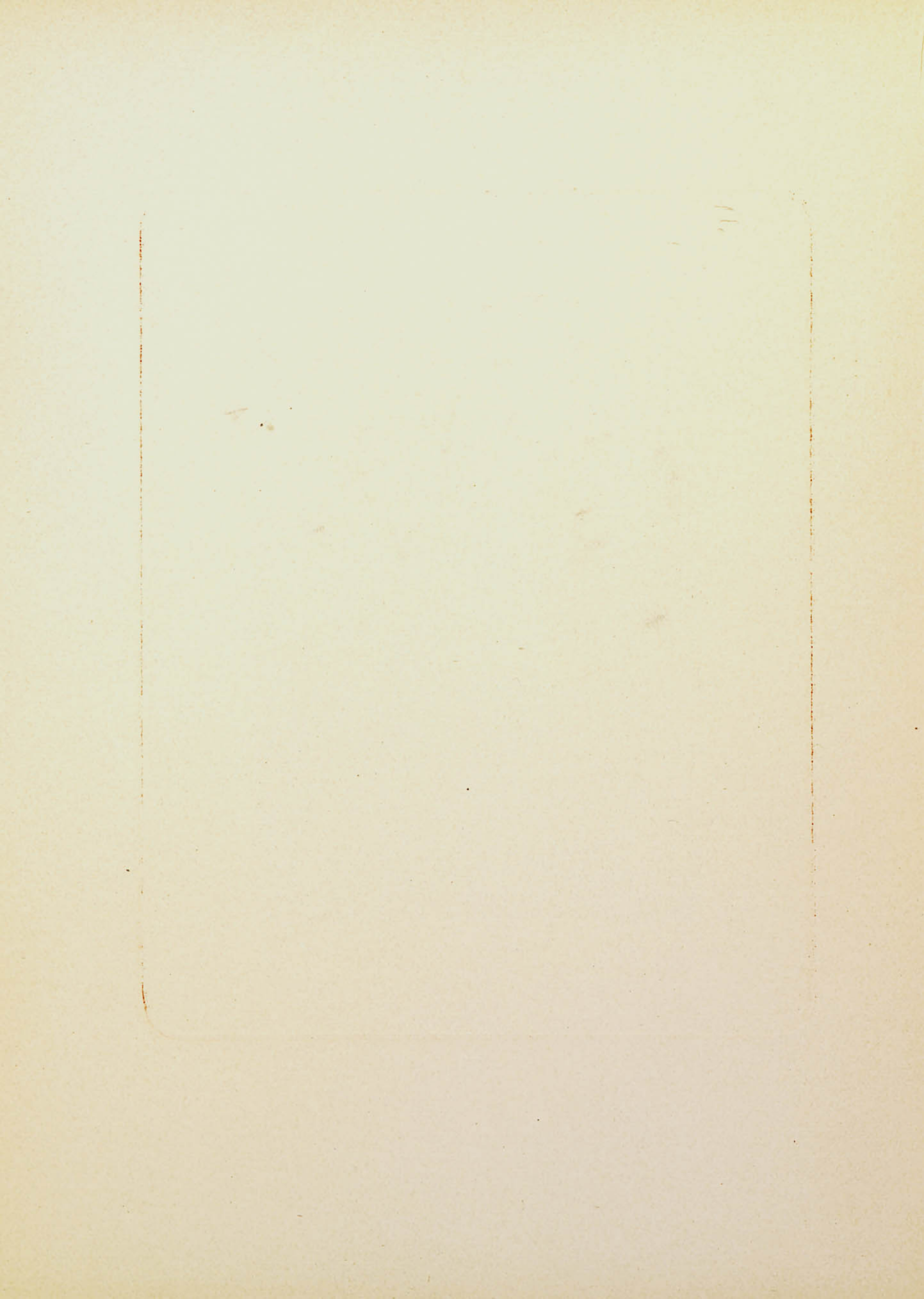
Skruptussemo'er hopped' ind, en Nat,
Af Vinduet til Tommelise,
Der tog hun i Valnøddeskallen fat, —
Hun troede, hun kunde den spise.

Da saa hun den Lille, der sov saa tryg,
Dèt Syn hende maatte behage; —
Hun løftede Vuggen op paa sin Ryg,
Og hopped' forsigtig tilbage.

„Ho, Ho!“ hun tænkte; — „den Smaa er køn,
„Til Aaen jeg hende vil føre.
„En passende Kone hun er for min Søn; —
„Nu skal vi hans Mening høre.“

Og Sønnen kom til; han blev sjæleglad,
Da han saa den dejlige Pige:
„Koax, brekke-kex!“ han kvækked, den Rad,
Det var alt, hvad han kunde sige.

F.H.Sot.

„Snak ikke for højt!“ — den Gamle bød,
„Spar paa Din herlige Stemme!
„Sikkert Din Kvækken Du slemt fortrød,
„Hvis hun vaagned, og lod sig skræmme.

„Hun løb sin Vej, — hun er let som en Fjer
„Hun vendte aldrig tilbage;
„Væk hende ikke! — ifald det sker,
„Mister Du hende som Mage.

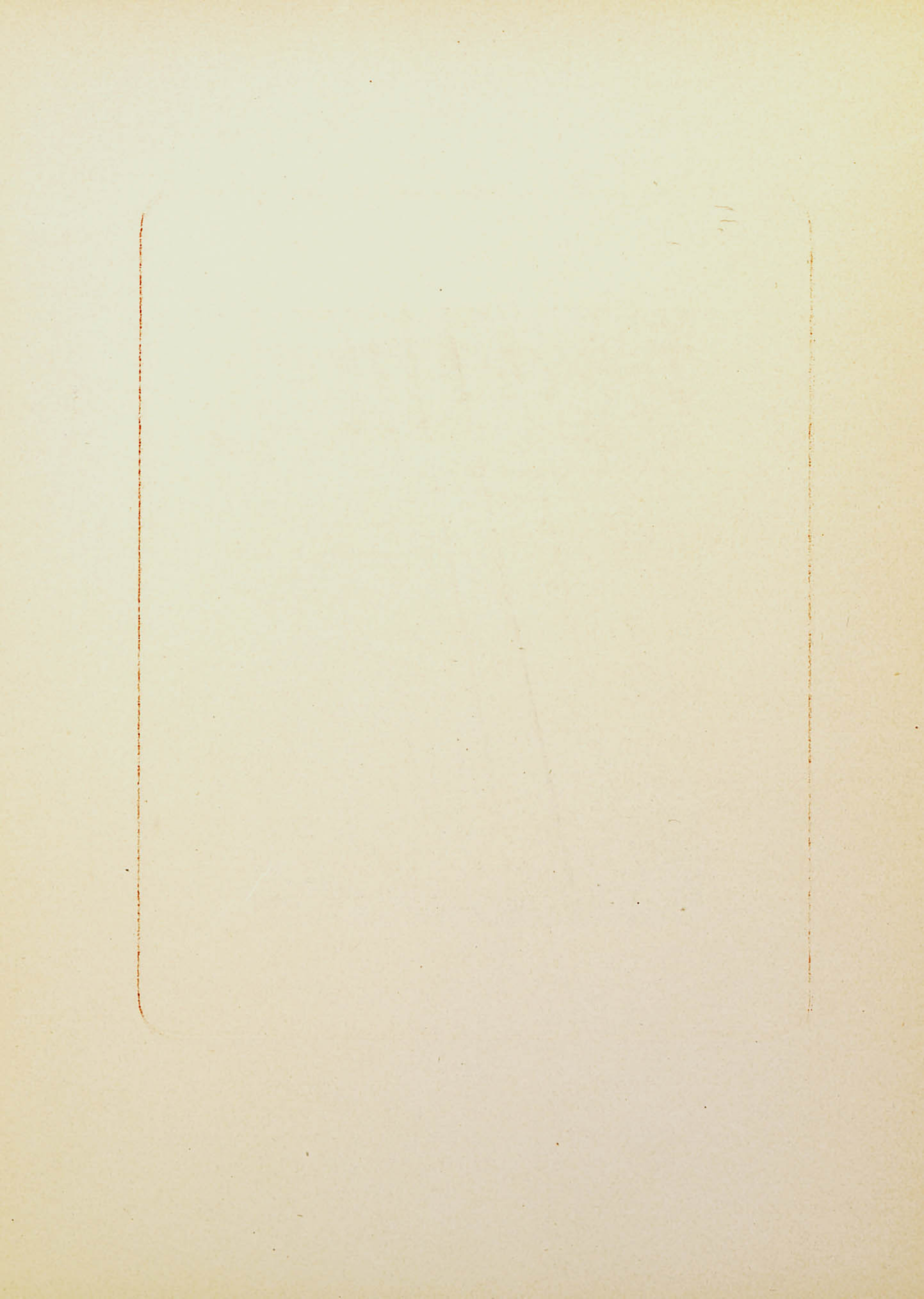
„Til Aakandebladene svømme vi ud,
„Der sætte vi op hendes Vugge;
„Imorgen ved Daggry Du hilser Din Brud
„Den dejlige lille Dukke!

Da Tommelise ved Daggry fo'r,
Forfrossen fra Blomsterlejet,
Saa hun den lede Skruptussemo'er,
Der sad ved Vuggen og nejed'.

Staklen troede hun skulde dø, —
O Gud, hvor hun blev forskrækket;
Aakandebladet laa som en Ø,
Og Skruptussen kælen kvækked':

„Se, dér er min Søn! Han skal være Din Mand!
„I skal bo i Mudret, min Pige." —
„Koax, Koax, brekke-kex!" — sa'e saa han
Det var alt, hvad han kunde sige.

Saa tog de Valnøddeskallen, de To,
Og færged' den over Vandet,
Satte den ned i den mudrede Bo,
Blandt Sivrødder, Orme og andet.

Men medens Madammen og hendes Søn
Pyntede Brudekammer,
Faldt Tommelise paa Knæ i Bøn
Og græd i usigelig Jammer.

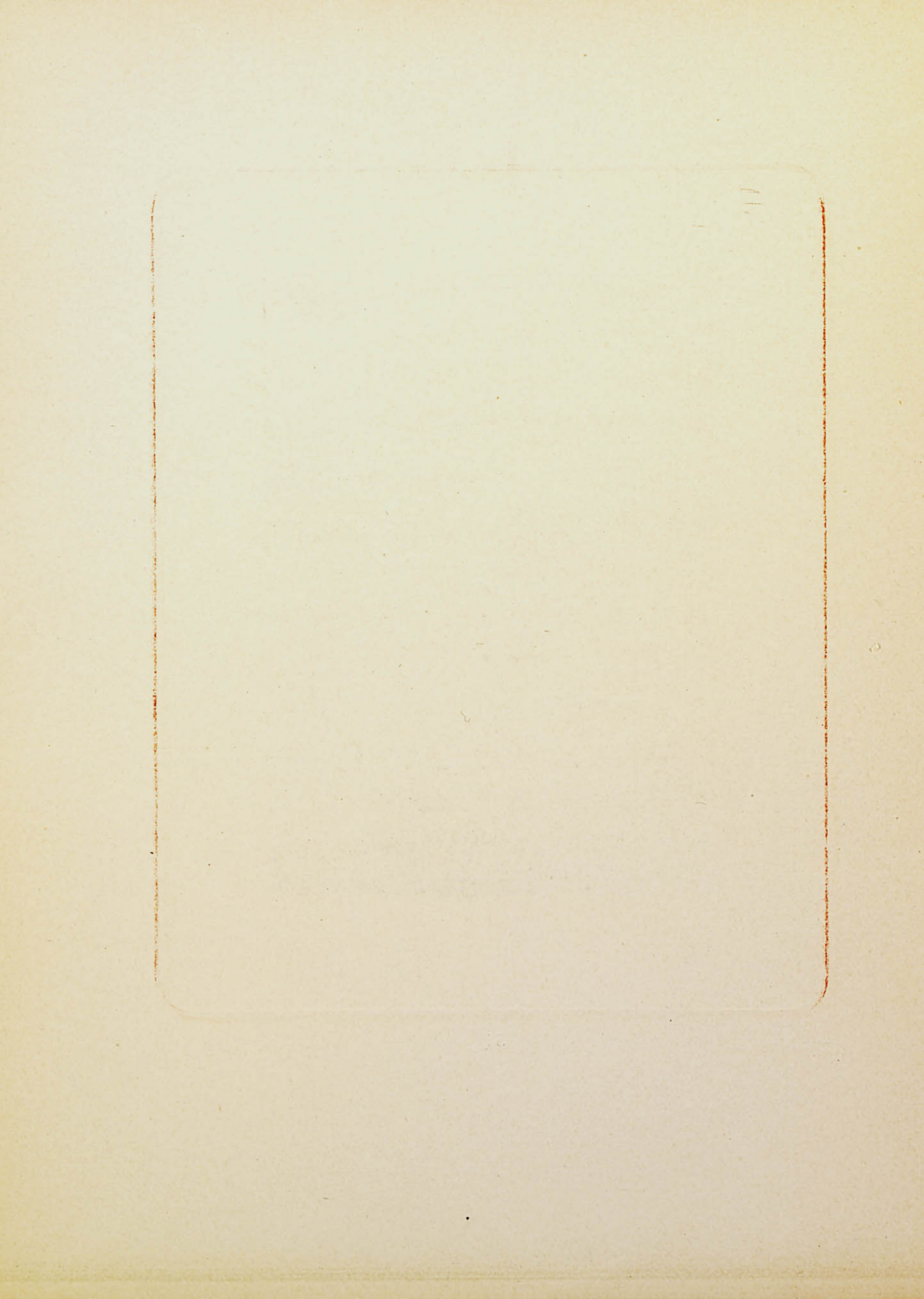
O Gud, hvor den lille Stakkel led,
Hun skælved og var saa urolig;
Hun vilde saa nødig i Dyndet ned,
Og dele Tussernes Bolig.

Hun vilde ej eje den hæslige Svend,
Som sletingenting kunde sige, — —
Hvor fandt hun i Nøden en hjælpende Ven,
Den stakkels uskyldige Pige?

Alle Smaafisk i Stime stod,
Og ynkedes over den Stakkel,
De syntes hun var for sød og god
Til Tussen, det lede Spektakel.

Med skarpe Tænder de Stilken bed,
Som fæstede Bladet til Stedet,
Saa flød det med Strømmen ad Aaen ned,
Og Tommelise var reddet.

Langt, langt bort, paa det grønne Blad,
Sejled' langs Kysten den Lille,
Fuglene inde i Buskene sad,
Og slog deres smukkeste Trille.

„Hvilken nydelig Jomfru!" de sang
Og nikkede til Tommelise, — —
En Sommerfugl ned paa Bladet sig svang
For hendes Skønhed at prise.

Dén kunde hun lide, og glad i Hu
Fortalte hun om sin Trængsel,
Om Tussen, der sad i sit Mudder nu,
Og vented' med haabløs Længsel.

Solen skinned' fra Himlens Blaa,
Straalerne glimred' og glitred',
Dirrende spejlblank Aafladen laa,
Med Perler og Guld den sitred'.

Da tog Tommelise sit Livbaand i Hast,
Og vikled' dets ene Ende
Om Sommerfuglen lempelig fast,
Samt satte i Bladet dets Spænde.

Og nu tog hun Fart saa det var en Lyst,
Bladet var nær ved at krænge, —
Hun jubled og sang, og den spæde Røst
Lød over Marker og Enge.

Men ret som allerlystigst det gik,
Og midt i den muntreste Vise,
En sværmende Oldenborre fik Kig
Paa den stakkels Tommelise.

Han slog sin Klo om det smække Liv,
Og summed' for hendes Øre:
„Nu skal Du være min Tidsfordriv,
„Et herligt Liv skal vi føre."

Højt i Kastanjetræets Top
Satte han hende tilrette,
Og disked' med Blomsterhonning op,
Og med Talemaader saa nette.

Frøken=Oldenborrene kom
Og gjorde Visit i Toppen:
„Hun mangler jo Følehorn, mangler jo Vom,
„Og smækker er hun i Kroppen.

„Fy, hun er ækel! — Nej, sikken en,
„Hun ligner et Menneske, Kære!
„Hun vralter jo paa to vanskabte Ben, —
„Nej, lad os nu Insekter være.“

Han=Oldenborren, — han syntes jo vist
Ikke saa godt om Kritikken.
Han ærgred' sig lidt, men han gav sig tilsidst,
Og lod Pigebarnet i Stikken.

F.H.fot.

De havde jo sagt, at hæslig hun var,
Og skønt han det knap kunde fatte,
Han hende forsigtig til Jorden bar
Og paa en Gaaseurt satte.

Hun græd, som hun havde en Synd forbrudt
— Hun var jo en hæslig Pige — — —
Og saa var hun dog den dejligste Glut
I hele Dankongens Rige. — —

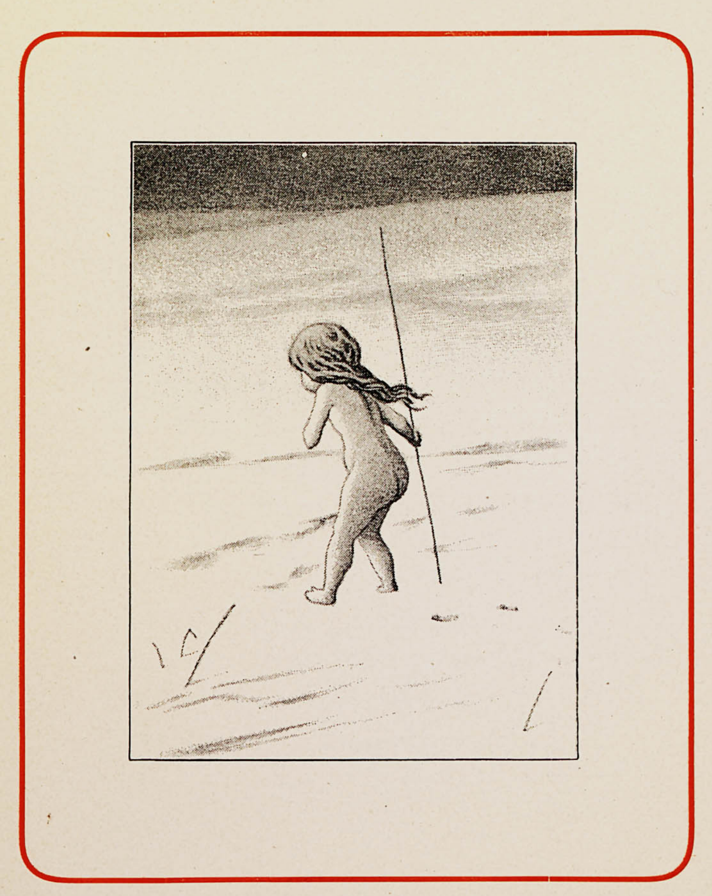
Tommelise gik i den grønne Skov
Med Blomsterdug hun sig mætted'
Hun under et mægtigt Skræppeblad sov
I en Seng, hun af Græsstraa fletted'.

Men Sommeren gik, og Vinteren kom;
Kulden hver Fugl forjaged',
Og Tommelise gik ene om,
Det Skind, hun frøs saa det knaged'.

Træer og Blomster visnede hen,
I Sne og i Sjap hun vadet',
Der var kun en vissengul Stilk igen
Tilbage af Skræppebladet.

Uden Klæder og uden Mad
Gik hun som Nødens Bytte;
Hun svøbte sig ind i et vissent Blad,
Det skulde mod Snefnug beskytte.

Ude paa Marken var goldt og bart,
Dèr gik hun med blaafrosne Fødder;
Dèr boede Markmusen lunt og rart
J et Hul under Stubbenes Rødder.

Det bugned' derinde med dejlig Mad,
Som skulde der være Gilde.
Tommelise bankede paa og bad
Om et Bygkorn til Sulten at stille.

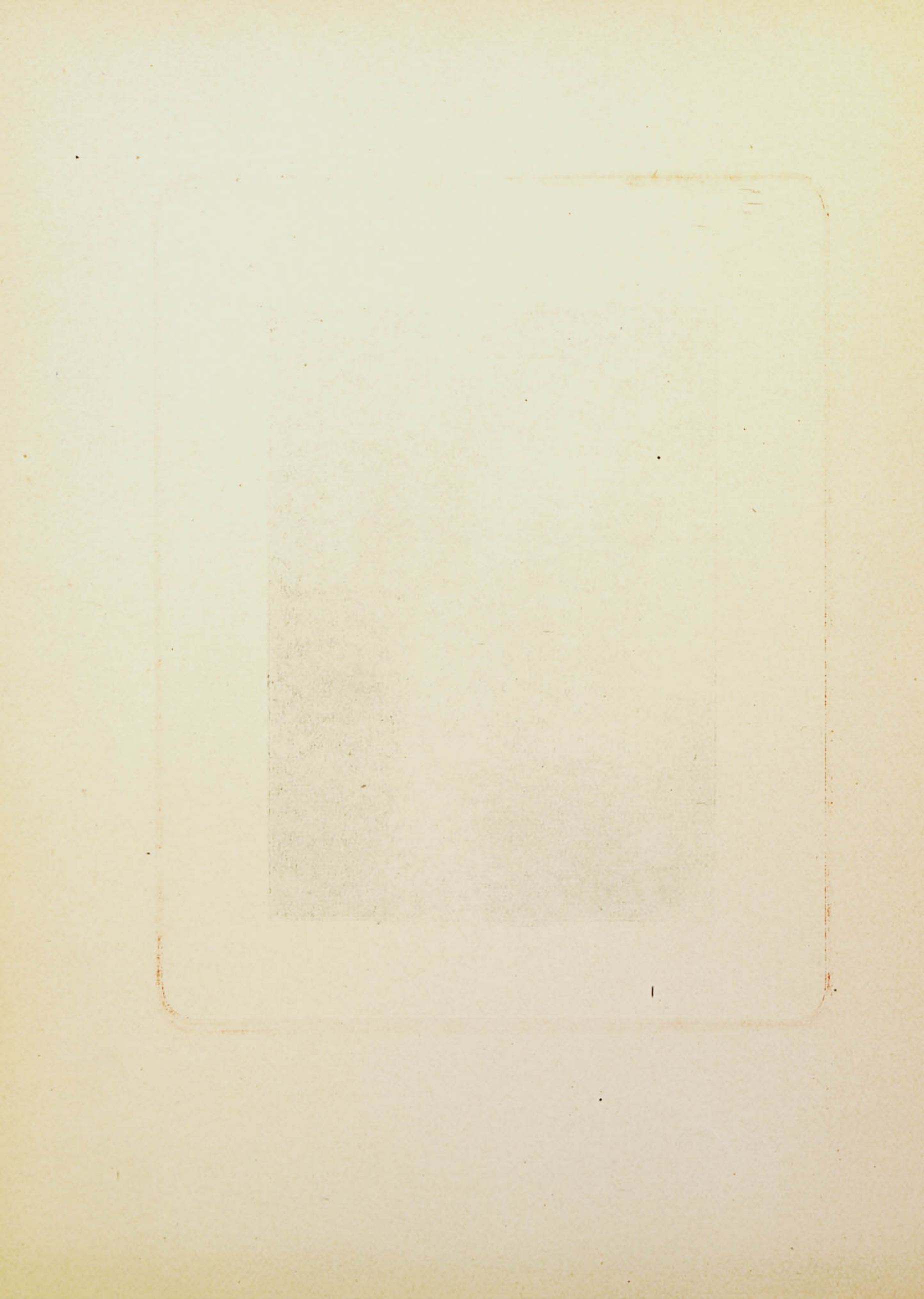
„Du lille Stakkel!" sa'e Markmusen mild
„Kom ind og faa Mad og Drikke;
„Klæder trænger Du ogsaa til,
„Og Strømper skal jeg Dig strikke.

„Arter Du Dig, og er flink og god,
„Kan du blive hos mig til Sommer,
„Og feje min Stue, og pænt ta'e imod,
„Naar der Gæster til Huse kommer.

„Synge skal Du, — Du synger vist net,
„Fortælle Eventyr rare, —
„Men kom nu, min Putte, og spis Dig mæt
„Det andet vi siden kan klare." —

— Den rare Markmus! — Hun var saa god,
Hun dækkede op for den Lille.
Og Tommelise fik atter Mod,
Og gjorde som Markmusen vilde.

F.H.fot.

Ret snart sin Madmoders Hjerte hun vandt,
Og saa blev de Perlevenner;
Den Lille var flittig, hun strikked' og spandt
Og brugte de rappe Hænder. —

„Nu faar vi Besøg; det er ganske vist!
„En Nabo, som godt jeg kan lide;
„Han har det hjemme lidt ensomt og trist,
„Han er Pebersvend, maa Du vide.

Muldvarp er han; han har Forstand,
Og sidder lunt inden Døre;
Ham skulde Du se at faa til Mand,
Ifald det lader sig gøre.

Og Muldvarpen kom; han var fin og flot;
Han gik baade Søn=Dag og Søgne=,
I en Fløjelspels, der klædte ham godt,
Men tænk, — han manglede Øjne. —

Saa sang Tommelise da; første Gang
Om Munken, der gaar i Enge,
Og Gæsten sa'e, at saa smuk en Sang
Havde han ikke hørt længe.

Hel forlibt han i Pigen blev,
Mest for den skønne Stemme,
Og siden han ofte sin Tid fordrev,
Hos de To, og var sjælden hjemme.

Han graved fra deres Hus til sit,
En Tunnel med megen Snille;
Der kunde de ugenert og frit,
Spadsere saa tit de vilde.

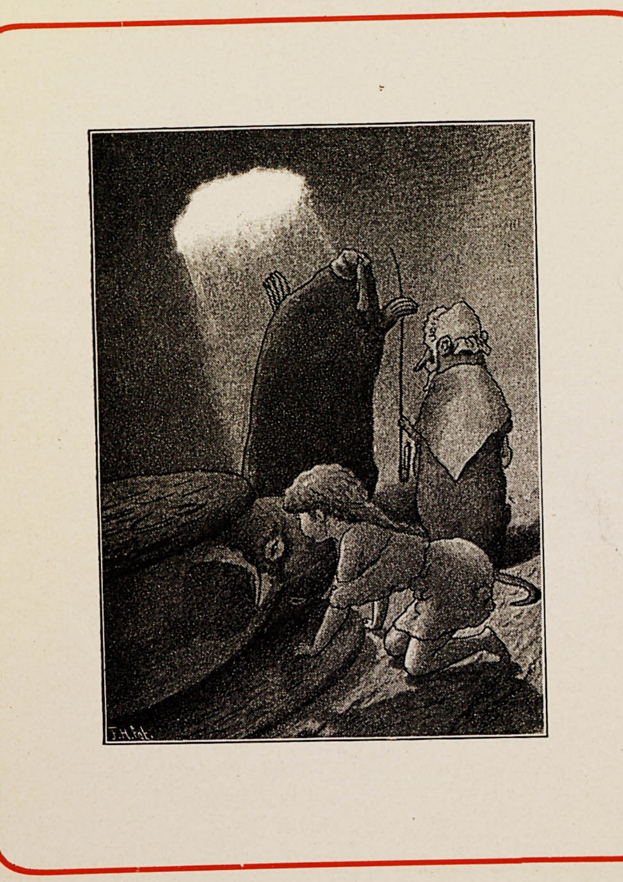
Men midt i Gangen de stødte paa
En stakkels stivfrossen Svale;
Den rørte sig ikke; som død den laa
Og sov i sin Vinterdvale.

Da Svalerne fløj til Syden afsted
Havde den kvæstet sin Vinge,
Den mægtede ikke at følge med,
Og højt i Luften sig svinge.

Paa Marken faldt den; og Sult og Nød
Maatte den længe lide;
Hvordan den kom ned i Jordens Skød
Maa Vorherre — og Muldvarpen vide.

Muldvarpen maalte den med Foragt:
„Det er fælt, naar man ikke har mere,
„I denne Verden man skal have sagt,
„End „Kvivit", — og af Sult at krepere."

Han og Musen gik videre fort,
Men Tommelise sig bøjed',
Skød Fjerene varligt fra Hovedet bort,
Og kyssede Fuglen paa Øjet:

„Farvel, Du venlige Fugl, som sang
„Saa dejligt for mig i Sommer.
„Hvad vilde Du her i den mørke Gang,
„Hvor ingen Lysstraale kommer?“

Et Tæppe af Hø hun fletted' i Hast,
Det skød hun ind under Svalen,
Hentede Bomuld og pakked' den fast
Fra Hovedet ned til Halen.

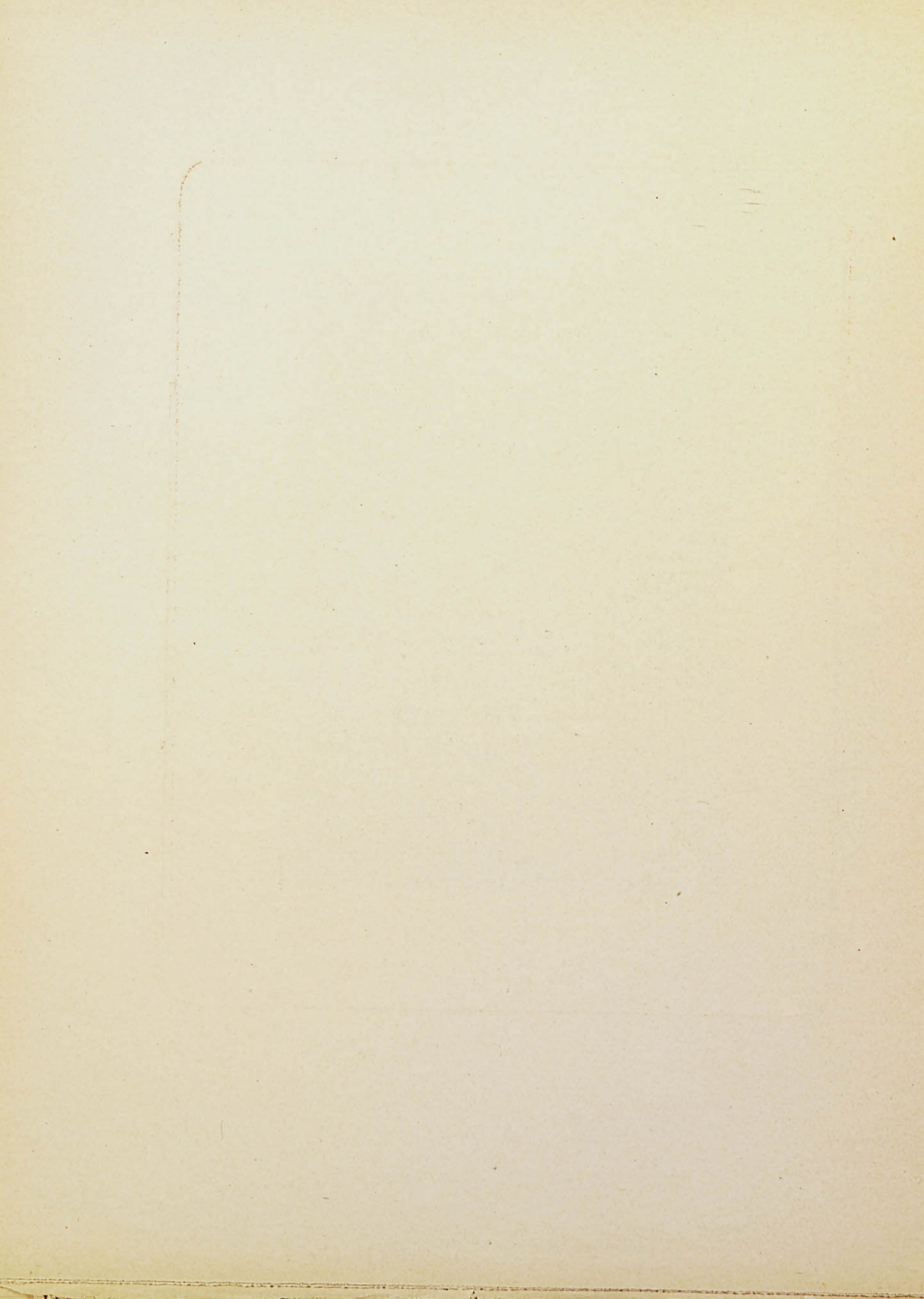
Hun følte i Sorgen en barnlig Trøst
Ved at Fuglen varmt kunde ligge.
Hun lagde sit Hoved ned til dens Bryst, —
Da hørte hun noget dikke.

Fuglen leved' af Dvalen op,
Dens Hjerte lydelig banked',
Bomulden havde lunet dens Krop,
Og Varme i Blodet sanket. —

Et kort Minut Tommelise stod
Forskrækket og rysted' og dirred',
Men snart fik hun atter sit vante Mod
Og ynksom paa Fuglen hun stirred'.

Saa hented' hun et Krusemynteblad,
Som hun lagde over dens Hoved,
Bragte den Vand, og udblødt Mad,
Og at pleje den trolig hun loved'. —

Daglig kom hun, og tænk Dig blot,
Om Natten hun den besøgte,
Med Trøske i Haanden, — den lyste godt,
Hun havde ej anden Lygte.

Og Svalen kom sig, det lille Skind,
Se det var jo Hovedtingen,
J Bomuld og Hø laa den pakket ind,
Og havde Bandage paa Vingen.

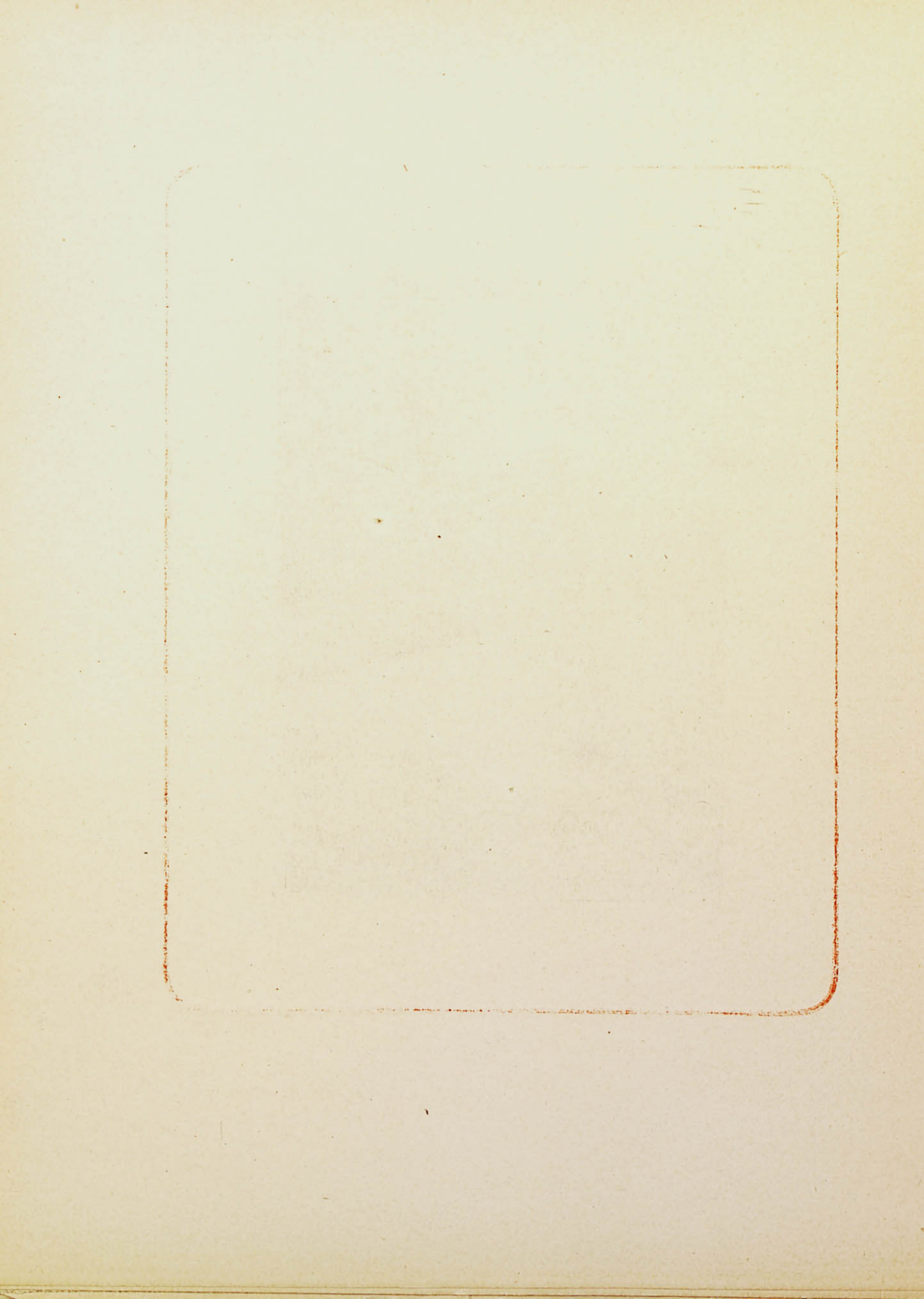
„Tak for Din Pleje!" — saa hviskede den,
„Hav Tak, at saa trofast Du kommer;
„Snart vinder jeg Kræfter, og flyver igen
„Ud i den solvarme Sommer." —

Men Vinteren gik før Kræfterne kom,
Og hun maatte Smerterne lindre; —
Markmusen vidste ej noget derom,
Og Muldvarpen endnu mindre.

Da Solen bragte om Foraaret Bud,
Da aabnede Tommelise
Sorgfuld et tilkastet Muldvarpeskud,
For Fuglen Vejen at vise.

„Farvel!“ sang Svalen; „O, flyv med mig,
„Sid op paa min Ryg, — lad os prøve!“ —
Hun vilde gerne, men nænnede ej
Markmusen at bedrøve. — —

Nu blev der andet at tænke paa:
Som Frier sig Muldvarpen meldte;
Brylluppet skulde til Høsten staa,
Naar Jorden igen laa i Ælte.

Men Tommelise var aldrig glad,
Hun vilde ham nødig ægte,
Dog nytted det ej, at hun græd og bad,
Hvad kunde den Stakkel vel mægte?

Markmusen skændte, og sa'e: „Snik, Snak
„Lad vær' med at være kurasig!
„For saadan en Mand si'er man hellere Tak
„End man gaar og bli'er obsternasig.

„Tak Du Din Gud, Du tossede Tøs,
„Og mærk Dig, hvad jeg fortæller:
„Hans sorte Fløjelspels er mageløs,
„Og han har i Køkken og Kælder.

„I Sommer Du sy paa Dit Udstyr maa,
„Ved Rokken Du pænt maa trone;
„Du skal have at sidde og ligge paa,
„Naar Du bliver Muldvarpens Kone." —

Tre Edderkopper fik Markmusen fat,
De skulde for Føden slide,
De spandt og de vævede Dag og Nat, —
Mens Taarene randt saa stride. —

Tommelise gik ud hver Morgenstund,
Imellem Kornenes Vrimmel,
Højt raged' de op, og hun kunde kun
Skimte lidt af Guds Himmel.

Saa tænkte hun paa, hvor grøn og smuk
Skoven nu stod mellem Dale,
Og sendte, som Hilsen, et stille Suk
Til den venlige lille Svale.

Men Høsten kom; — mod Vinter det led,
Hun kendte kun Sorg og Klage,
Nu skulde hun snart til Muldvarpen ned
Og være der alle Dage.

Hun mistede Livslyst, hun mistede Mod,
Da Bryllupsdagen sig meldte; — —
Saa knæled hun ned ved en Blomst der stod,
Og bitre Taarer hun fældte:

„Farvel, Du Sol! som er Himlens Pryd,
„I Mørke jeg snart skal hildes;
„Farvel Du velsignede Tusindfryd!
„For evig vi nu maa skilles.

„Men ser I min Svale, saa sig ham hvor tit,
„At hilse ham I mig loved'," — — — —
Da kvidred' det muntert: „Kvivit, Kvivit"!
Henover det lokkede Hoved.

Svalen var det; Og hvem der blev glad,
Det var vor lille Veninde;
Snart ved hinandens Side de sad,
Og friskede op hvert Minde.

Saa fortalte hun om den Nød,
Der snart hende skulde ramme:
Om at hun skulde i Muldjordens Skød,
og være Muldvarp-Madamme.

Svalen lo: „Sæt Dig op paa min Ryg!
„Jeg flyver til varme Lande;
„Bind Dig kun fast; saa sidder Du tryg,
„Og skuer de fremmede Strande.

„Vi flyve hen over Bølgen blaa,
„Og over de høje Bjærge;
„Noget saa dejligt Du aldrig saa,
„Derpaa tør jeg dristig sværge.

„Jeg ynkes ved, hvad Du har fortalt;
„Hel gerne jeg vil Dig bære;
„Følg med Tommelise! — Jeg skylder Dig alt,
„Jeg slipper Dig ikke, Du Kære." —

Og mellem dens Vinger sad hun snart,
Forsvarlig bundet til Ryggen, —
Saa gik det afsted i susende Fart,
Ned til Syden, — og Lykken.

Henover grønne Sletter de fløj,
Og op over Bjærgetinder,
Hvor Sneen lægger sig favnehøj,
Og Foden ej Veje finder.

Deroppe var Vinterkulden slem,
Og Tommelise sig gemte
Bag Svalens Fjer, men stak Hovedet frem,
Og Kulden hun helt forglemte,

Forglemte Alt, for det som hun saa
Dybt nede under sig ligge;
Thi al Naturens Dejlighed laa
For hendes undrende Blikke.

End længer' mod Syd sig Svalen svang,
Hvor Himlen sig dybblaa toner,
Citroner og Appelsiner hang
I Skovenes mørke Kroner.

Saa kom de ved Aftenstid til en Flod,
Med grønne Kyster og Banker;
Et skinnende Marmorslot der stod,
Omslynget af røde Ranker.

„Se her!" sang Svalen; „her har jeg mit Hjem,
„Her boer jeg blandt mine Venner!" — —
Tommelise rakte sig nysgerrig frem,
Og klapped' i sine smaa Hænder.

Der laa dernede paa Flodens Bred,
En sønderbrudt Søjle i Skyggen;
Til den fløj Svalen ved Daggry ned
Med Tommelise paa Ryggen.

Det prægtigste hvide Blomsterflor
Pranged' langs Bruddenes Flade, —
Hver eneste Blomst stod mægtig stor
Kranset af brede Blade.

Og paa den største fik Pigen Plads, —
Da saa hun med èt ved sin Side
En Engel, saa fin som var han af Glas,
Og med Vinger, klare og hvide.

Midt i Blomsten han slumrende laa,
Slængt paa en silkebløđ Trone,
Og paa hans lokkede Hoved hun saa
En straalende Kongekrone.

Hun hviskeđ' til Svalen: „Hvor han er smuk!"
De Ord ham af Søvnen vækkeđ',
Han fløj fra Lejet, og gjorde et Buk,
For Svalen, som ham forskrækkeđ'.

Men da han paa Tommelise fik Kig,
Saa smileđ' han straks fornøjet,
Og lige løs paa Sagen han gik,
Mens han blinkede skælmsk med Øjet:

„Velkommen Du allerkæreste min,
„Velkommen her til mit Rige!
„Hvor Du er nydelig, lille og fin, —
„Dit Navn maa Du strax mig sige.

„Blomstens Engel Du for Dig ser,
„Hver Blomst har saadan en Engel;
„Se Dig omkring, de smiler og ler
„Til Dig bag Blad og bag Stængel.

„Som Konge over dem alle jeg staar,
„Og bærer den gyldne Krone,
„Den sætter jeg nu paa Dit smukke Haar,
„Saafremt Du vil være min Kone."

Lykkelig blev Tommelise da,
Men ikke det mindste betuttet,
Hun knæled' for Kongen, og gav ham sit Ja,
Og saa var Pagten jo sluttet.

Saa kyssed' han hende paa Munden rød,
Og bragte den sødeste Honning;
Men Tommelise var ogsaa sød,
Som Blomsternes lille Dronning. — —

Jo, det var rigtnok en anden Mand
End Skruptussens Søn derhjemme,
Og Muldvarpen med den gode Forstand; —
Dem slog hun nu helt af Glemme.

Svalen kvidred': „Kvivit, Kvivit!
Lad Jer blot ikke genere!" —
Men Blomsterenglene kom paa Visit,
For de vilde gratulere.

Yndige var de, og smukt de sang,
For Brudeparret at prise.
Hver af dem bragte en fin Present,
Den gav de saa til Tommelise.

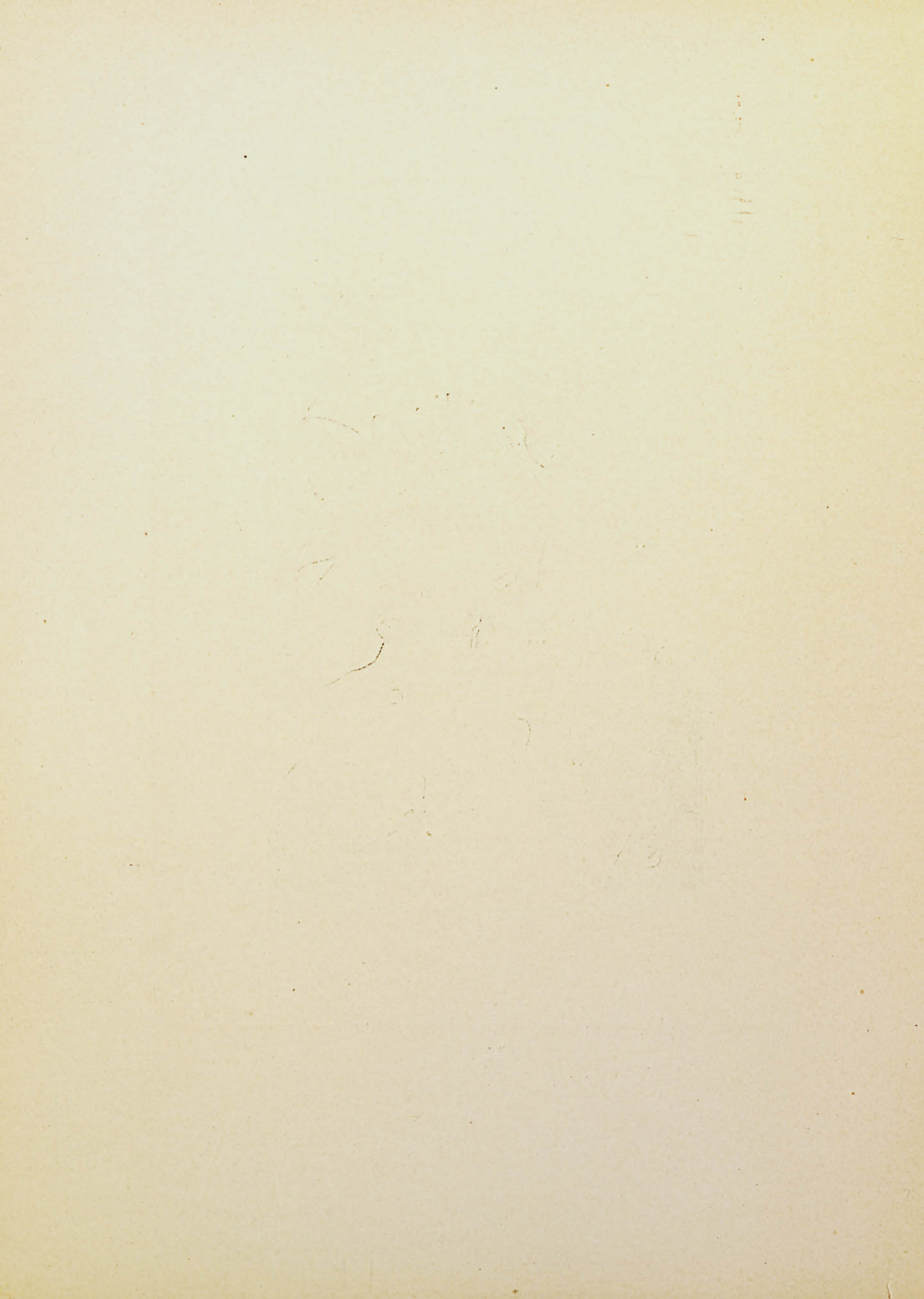
Og tænk Dig! en af de Smaa fandt paa
At møde som Overbringer
Af et Sæt prikkede lyseblaa
Fortrinlige Fluevinger.

Dem fæsted' de hende paa Ryggen fast,
Under Spøg og skæmtefuld Tale, —
Saa fløj hun fra Blomst til Blomst i Hast,
Eller op til sin kære Svale. —

Nu lever hun hen i Lykke og Fryd,
Ved sin elskede Konges Side;
De bo nok endnu dernede i Syd
Ved Marmorslottet, det hvide. — —

Men Svalen flyver hver Sommer mod Nord,
Sin Rede her den ej svigter,
Og den har fortalt hvert eneste Ord,
Til Danmarks Eventyrdigter. —

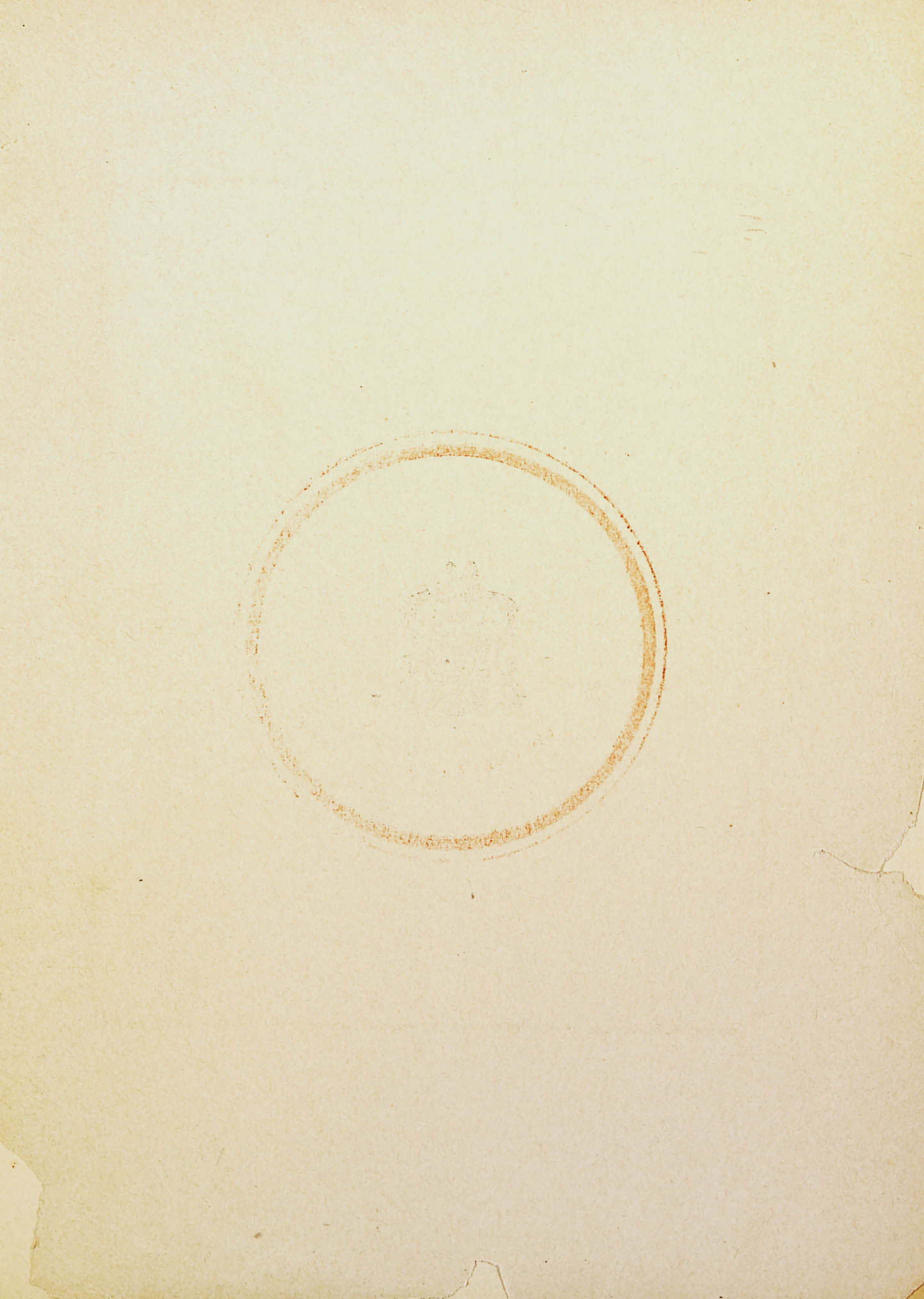
Chr. Mackeprangs Forlag.

Kjøbenhavn.

Centraltrykkeriet.

[illegible]

C M
1892.